

qui parlen gallec, àrab o amàzigh, ni tampoc els preocupen els drets individuals dels catalanoparlants del País Valencià o del Rosselló).

Portats a les últimes conseqüències, els presupòsits de CADECA menarien a una doble xarxa d'ensenyament a Catalunya (una xarxa en català i una xarxa en espanyol) i, per tant, a la disgregació efectiva dels infants en dues comunitats lingüístiques (i, en conseqüència, probablement també en dues comunitats nacionals). La política lingüística de la Generalitat de Catalunya va tenir habilitat suficient per a esquivar aquesta trampa-bomba per a la futura convivència en el país, i aconseguí de deixar en minoria els punts de vista de les associacions marcadament espanyolistes.

Si els ho preguntàvem un per un, segurament els membres de CADECA afirmarien que no hi ha cap entitat nacional anomenada «Països Catalans», que la Constitució espanyola no la reconeix, i, per tant, que no existeix. Però pixarien fora de test, perquè ells mateixos ens forneixen l'evidència de l'enfortiment d'aquest projecte de nació catalana unida i sobirana.

En plena efervescència de CADECA, hi havia una escola concreta de la Vila d'Eivissa que estava posant en marxa un projecte de catalanització de l'activitat educativa al centre. El projecte va enfurismar un sector dels pares i mares d'alumnes d'aquella escola. Fou la primera vegada que a l'illa d'Eivissa han circulat fulls volants de CADECA. Tots hi vàrem pensar: l'illa d'Eivissa fou conquistada l'any 1235 per unes tropes catalanes comandades per Guillem de Montgrí,

arquebisbe de Tarragona. Se suposa que les naus partiren de Salou. Les illes d'Eivissa i Formentera foren administrades des de l'arquebisbat de Tarragona fins a finals del segle XVIII. I a finals dels anys vuitanta del segle XX, també procedents de Salou, arribaven els pamflets de CADECA per impedir que les escoles d'Eivissa funcionin en la llengua que, des de la conquesta comandada per Guillem de Montgrí, és la pròpia de l'illa.

Podia ser només una tempesta d'estiu. O una oreneta, evidentment de les que no fan estiu. No quedava clar que, només pel repartiment d'uns quants fulls, CADECA tingués clara la qüestió dels Països Catalans.

A finals d'octubre de 1996, emperò, s'han dissipat tots els dubtes. *Diario de Ibiza* treia un anunci de vuit mòduls (per tant, d'unes cinquanta mil pessetes de preu) on s'anunciava la creació d'una associació anomenada Asociación en Defensa del Castellano (ADECA; fixau-vos que li ha caigut la C de Catalunya, però que s'hi assembla perillosament). Aquesta associació intentarà incidir sobretot dins l'àmbit de l'ensenyament (actualment el més catalanitzat, a les nostres illes), però no renuncia a expandir la seua activitat a d'altres àmbits d'ús (per si el procés de catalanització s'hi va enfortint).

Que s'organitzi la societat civil espanyolista és ben perillós, perquè pot produir conflictivitat social i trencaments importants, però també té el seu cantó positiu: constitueix el signe inequívoc que el procés de normalització de la llengua catalana continua endavant.

Els joves escriptors i la unitat de la Llengua

per Eva Rumí i Guimó

El passat mes d'octubre l'Associació de Joves Escriptors en Llengua Catalana va celebrar el seu XVI Congrés al País Valencià. L'AJELC és una associació que abasta tots els Països Catalans i que, per a pertànyer-hi, s'han de complir dos requisits: ser menor de trenta anys i escriure en català. El fet d'escriure, de ser jove i de tenir

una llengua en comú és el que dóna sentit a aquesta associació. I malgrat ser aquest l'esperit que la mou, a nivell de subconscient continuen funcionant els prejudicis en contra d'allò que alguns anomenen l'«intervencionisme» del Principat de Catalunya.

En una societat políticament, lingüísticament

i culturalment normal, d'un escriptor s'hauria d'esperar que escrivís i que ho fes bé. S'hauria d'esperar, doncs, que ho fes amb rigor i auto-exigència, que treballés i experimentés amb la llengua per acoblar-la al món literari que volgués transmetre i que la considerés, bàsicament, com allò que per a ell és: la seva eina de treball. He parlat en condicional, però; perquè, malgrat l'avenç, significatiu en alguns camps, que hem experimentat d'uns anys ençà, no som una societat normal. I no parlo pas de país, sinó de societat. Continuant amb les obvietats, encara que no per òbvies assumides, és sabut que per al bon desenvolupament d'una llengua és important la tasca que duu a terme el poder polític, però ho és molt, també, el teixit social que la fa seva; i el seu paper és imprescindible precisament quan el poder polític se'n desentén, ja sigui per indiferència, per covardia o per clares intencions anihiladores. Darrerament hi ha un ambient de coïssime enganyós que pot portar-nos a creure que ja ho tenim tot resolt o, si més no, que anem en camí de fer-ho. Això, a més de no ser cert, és perillós, perquè condueix a una relaxació que és aprofitada pels qui no es relaxen mai quan es tracta de dividir la unitat lingüística i, de rebot, cultural dels Països Catalans. I aquí és on els escriptors, com a treballadors de la llengua i creadors de cultura, tenen una feina a fer, a més a més de la que com a escriptors els pertoca. La feina és més de conscienciació que d'acció, o més ben dit, primer de pròpia conscienciació i després d'acció. Cal que els escriptors ereguin en un projecte cultural comú, que ereguin i creïn una unitat de pensament. A part d'ideologies polítiques, en la mesura del possible, cal convèncer-se que en una cosa s'està d'acord, i aquesta és la unitat de la llengua i de la pròpia tradició cultural. Perquè això sigui possible cal que ens sentim iguals dins la diferència i que no ens sàpiga greu que des de qualsevol lloc dels Països Catalans se'ns doni un cop de mà. I això no queda gens clar.

En començar l'article, feia referència al congrés de l'Associació de Joves Escriptors en Llengua Catalana celebrat a Puçol, i és que, des d'aleshores, l'AJELC és formada per tres associacions independents federades entre elles, en lloc de ser-ne una de sola com fins ara. La situació, en la pràctica, no és radicalment diferent i fins i tot pot ser que el funcionament intern s'agiliti amb el canvi; el problema no és la modificació

sinó el motiu que l'ha provocada, les raons de fons que han portat unes persones, conscients que tots participem del mateix projecte, a anomenar interferència el que no és més que participació. I és que entre bona part dels joves escriptors, com entre la resta de la societat, no està assumit pell endins que formem part d'una mateixa cultura i que tant hi pot aportar una persona de València, com una de Menorca o com una de Barcelona. Més enllà de qüestions polítiques, i amb això no vull pas dir que no siguin importants, cal que les persones que creiem compartir unes mateixes arrels i un mateix horitzó visquem en una unitat de pensament. Només així l'aportació que farem a la cultura no desmereixerà de la que ens ha precedit.

